

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. Варна , 17.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 30 СЪСТАВ в публично заседание на осемнадесети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Елена И. Николова

при участието на секретаря Антония А. Пенчева
като разгледа докладваното от Елена И. Николова Гражданско дело № 20203110110424 по описа за 2020 година

Производството по делото е образувано по искова молба от Е.Г.З., ЕГН: *****, адрес: В. срещу Прокуратурата на Република България, с която е предявен иск с правно основание чл. 2, ал.1, т. 3 от ЗОДОВ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **15 000 (петнадесет хиляди) лева** - неимуществени вреди, в следствие на незаконното обвинение от Прокуратурата на Р. България по чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 от НК. във връзка с водено БП № 257/2019г. по описа на Четвърто РУ-гр. Варна, приключило с Решение № 1649/10.09.2019г. по АНД № 3548/2019г. на ВРС, влязло в законна сила на 14.01.2020г., с което на основание чл. 304 от НПК е признат за невиновен по така повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 от НК, ведно със законната лихва считано от 14.01.2020г. до окончателното изплащане на сумата, както и сторените съдебно-деловодни разноски.

В исковата молба се излага следната фактическа обстановка: На 26.07.2019г. в 01:30 часа с първото действие по разследването разпит на свидетеля Ники Яниславов Халачев (служител на МВР) било започнато БП № 257/2019г. по описа на Четвърто РУ-гр. Варна срещу ищеца Е.Г.З. за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 от НК. В тази връзка той бил задържан за срок от 24 часа по реда на ЗМВР, като извършител на посоченото престъпление в сградата на Четвърто РУ-гр. Варна, без да е било повдигнато обвинение за посоченото по-горе престъпление. На 30.07.2019г. водещият разследването докладвал делото на наблюдаващ прокурор при Районна Прокуратура - гр. Варна И. Б.и същият указал ищецът да бъде привлечен към наказателна отговорност

по чл. 345, ал. 2 вр. с ал. 1 от НК. Разследващият полицай на 31.07.2019г. предявил постановление за привличане в качеството му на обвиняем на Евгени З. и му наложил МНО „подписка“, след което същият бил разпитан в качеството на обвиняем. Защитник на ищеца бил неговият баща адв. Георги З. от АК - гр. Варна. Във връзка с предявеното му обвинение Евгени З. следвало да бъде регистриран по реда на ЗМВР като извършител на престъпление, но той отказал с писмена декларация. Въпреки това в следствие му била извършена принудително такава регистрация, чрез постановен съдебен акт по искане на органите на МВР.

На 31.07.2019г. БП № 257/2019г. по описа на Четвърто РУ-гр. Варна било изпратено на Районна Прокуратура - гр. Варна с мнение за предаване на съд на обвиняемия Е.Г.З., за извършено от него престъпление по чл. чл. 345, ал. 2 вр. с ал. 1 от НК.

На 01.08.2019г. с Постановление №9409/2019г. от 01.08.2019г. делото било внесено в Районен Съд - гр. Варна от прокурор И. Богданов, с предложение да бъде приложен чл. 78А от НК. Във връзка с това постановление с Разпореждане № 5129/08.08.2019г. било образувано АНД № 3548/2019г. по описа на Районен Съд - гр. Варна с обвиняем ищеца Евгени З..

По образуваното съдебно дело и в цялото производство той бил защитаван от баща си адв. З., което допълнително го карало да изпитва срам, тъй като по този начин се чувствал виновен, че е обвинен като престъпник, а това от своя страна би дало отражение и върху името на баща му. Е.З. се явявал заедно с баща си като негов защитник на всички съдебни заседания по делото и при всяко явяване се чувствал изключително унижен и под напрежение, какво ще се случи с него. На дата 10.09.2019г. Районен Съд - гр. Варна постановил Решение № 1649/10.09.2019г. по АНД № 3548/2019г., с което признал ищеца за невинен за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 от НК и го оправдал на основание чл. 304 от НК. Деянието било грешно квалифицирано от Прокуратурата и не представлявало престъпление по НК, а съставлявало административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Поради това на основание чл. 305, ал. 6 от НПК съдът му наложил административно наказание „Лишаване на право да управлява МПС за срок от 6 месеца“ и глоба в размер на 200 лева - на основание чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

На 11.09.2019г. срещу Решението на ВРС, бил депозиран Протест с вх. № 65963/2019г. от прокурор И. Б., към който било изготвено и допълнително изложение, като се искало от Окръжен Съд - гр. Варна да отмени Решението на ВРС и да признае ищеца за виновен за извършено от него престъпление по чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 от НК.

По депозирания протест било образувано ВАНД № 1167/2019г. по описа на

Окръжен Съд - гр. Варна. След проведеното съдебно заседание по делото било постановено Решение № 6/14.01.2020г. по ВАНД № 1167/2019г. по описа на ВОС, което потвърдило изцяло Решение №1649/10.09.2019г. по АНД №3548/2019г. на ВРС, с което съдът признал ищеца за невинен за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 от НК и го оправдал на основание чл. 304 от НК, тъй като това деяние не било престъпно, а съставлявало административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. влязло в законна сила на дата 14.01.2020г.

На дата 29.01.2020г., след влизане в сила на решението Е.З. депозирал Заявление до МВР да бъде заличена направената му полицейска регистрация, като извършител на престъплението, в което бил незаконно обвинен. Регистрацията била заличена с Решение рег. № 365000-12009/24.03.2020г. на Директора на ОДМВР - гр. Варна и Заповед № 3286з-1301/30.03.2020г. на Директора на ГД „НП“. След окончателното влизане на присъдата в сила и въпреки че прокуратурата била наясно, че ищецът бил оправдан напълно, същата отново бездействала в негова вреда, тъй като имала правомощия да уведоми МВР, че полицейската регистрация на ищеца следва да бъде заличена поради факта, че той е оправдан, но не го сторила. Това нейно задължение и бездействие произтича от разпоредбата на чл. 18 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, който текст гласи, че „Полицейската регистрация се сема служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания или наследниците му.“ В същата наредба в чл. 20, ал. 1 е посочено, че „Служебно снемане на полицейска регистрация се извършва, когато в структурите и звената по чл. 5, ал. 1 се получат по служебен път документи, удостоверяващи наличието на основание за снемане по чл. 68, ал. 6 ЗМВР.“. В настоящия случай Прокуратурата на Р. България не е изпълнила служебно задължението си да уведоми компетентния орган МВР, че са налице основанията по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

След окончателно приключване на наказателното дело ищецът заплатил наложената му глоба в размер на 200 лева и изтърпял наложеното му наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца“. По молба на Адвокат Георги З. от А.К.-гр. Варна Районен Съд - гр. Варна отменил наложената МНО „Подписка“ на дата 13.02.2020г. с Определение по АНД 3548/2019г. , тъй като това било пропуснато и ищецът, въпреки че бил оправдан, не бил с отменена МНО „Подписка“.

След всичко изложено прокуратурата без никакви законни основания изготвила и внесла предложение по чл. 380, ал. 1 от НПК за възобновяване на наказателното дело с искане за признаване на ищеца за виновен за извършено от него престъпление по чл. 345, ал. 2 вр. ал.1 от НК, въпреки че той вече бил изтърпял наказанието, наложено му по реда на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Излага, че това противоречи на основните принципи

на правото, един от които е, че никой не може да бъде наказван два пъти за едно и също деяние и особено след като е изтърпял наказанието си. А в случая ищецът бил извършил административно нарушение по ЗДвП, а не престъпление по НК видно от съдебните актове на ВРС и ВОС. Опитът на прокуратурата да възобнови наказателното дело поставило ищеца в допълнителен стрес и несигурност, тъй като вече знаел, че не е виновен за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 от НК, но държавното обвинение отново направило опит той да бъде съден за това престъпление. След провеждане на съдебното заседание в Апелативен Съд - гр. Варна по внесеното от прокуратурата Предложение по чл. 380, ал. 1 от НПК, на дата 07.07.2020г. било постановено Решение № 63/07.07.2020г. по АНДВ № 110/2020г. по описа на Апелативен Съд - гр. Варна, с което съдът оставил без уважение Предложението на прокуратурата по чл. 380, ал. 1 от НПК за възобновяване на наказателното дело и признаване на ищеца за виновен за извършено от него престъпление по чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 от НК.

В следствие на всичко изложено ищецът претърпял неимуществените вреди, тъй като при всяко едно от заседанията по делото ищецът чувствал срам, стрес и нервност. Баща му след провеждането им, го успокоявал до колкото можел, но той чувствал постоянно безпокойство. В дома си не се хранел добре, събуждал се вечер и не спял спокойно. Затворил се в себе си, не желал да излиза и да се среща с приятели, като изгубил и желание да се събира с връстниците си. Изпитвал страх, че ако бъде осъден, ще опетни баща си, който е адвокат и чувствал огромна вина за това. Въпреки че ищецът бил постоянно успокояван от баща си, поради неговата малка възраст приел всичко, което се случвало с него, с дълбоки душевни терзания. Твърди, че е студент втори курс в Икономически университет – Варна, специалност – „Мениджмънт“, което допълнително засилило страховете му от осъждане, тъй като една осъдителна присъда, ще повлияе отрицателно на бъдещото му професионално развитие и успеха му в обучителния процес.

Още когато бил задържан за 24 часа на дата 26.07.2019г. по реда на ЗМВР във връзка с провеждане на разследването срещу него - изпитал огромен стрес. Бил заключен в арестантската килия като престъпник и то за престъпление, което не е извършил, без дори да е с повдигнато обвинение за същото. Това на неговата млада възраст оказало негативно влияние върху психиката му. След това задържането му по реда на ЗМВР започнал да сънува кошмари и да спи неспокойно.

При извършването на регистрацията по ЗМВР се чувствал опозорен и унижен.

Във връзка с наказателното дело за известен период му било отнето и неговото МПС тип АТВ марка „Шинерай“, което отново го лишило от негова собственост, без това да е било необходимо за разследването, тъй като видно от материалите по делото е

изготвена експертиза за автентичност на рамата, а не това е бил предметът на наказателното дело, като твърди, че веща му е била незаконосъобразно взета по делото и не е била необходима.

Мярката за неотклонение „подписка“ била наложена за един необосновано дълъг период от време, от 31.07.2020г. до 13.02.2020г. и то за деяние, което не е престъпление по НК, поради което ищецът търпял вреди и от неправомерно наложената ограничителна мярка на гражданските му права и правото му на свободно установяване на територията на Р. България, без да се налага да съобщава за това на разследването, каквото е задължението при налагане на МНО „подписка“.

Изключително стресово било за ищеца предложението на прокуратурата по чл. 380, ал. 1 от НПК до Апелативен Съд - гр. Варна за възобновяване на наказателното дело, с искане за признаването му за виновен за извършено от него престъпление по чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 от НК. В момента, когато разбрал това баща му дълго време се опитвал да го успокоява, че всичко, ще бъде наред, но не могъл. Ищецът постоянно питал дали сега може да влезе в затвора и защо пак искат да го осъдят, след като вече бил признат за невинен. Това разклатило психическата му устойчивост, тъй като бил млад и все още нямал натрупан житейски опит. Във връзка с това започнал да живее в постоянна несигурност и постоянно се налагало да бъде подкрепян от баща си, като на моменти му споделял, че направо не му се живее и не желае да се занимава с нищо, поради това потънал в апатия и бил постоянно угрижен.

Ответникът в срока по чл. 131 от ГПК е депозирал отговор на исковата молба, в който оспорва предявения иск по основание и по размер.

Оспорва твърденията изложени в исковата молба, като излага, че от решението на ОС-Варна, с което е разгледано наказателното производство на въззивна инстанция, се установява, че и двете съдебни инстанции са приели, че осъщественото от ищеца деяние формално е осъществило състава на престъплението по чл.345, ал.2 връзка ал.1 от НК, но се е стигнало до оправдаването му поради малозначителността на деянието, а не поради изначална обективна или субективна несъставомерност. Сочи, че от съдебния акт на съда безспорно е бил установен фактът на управление от ищеца на нерегистрирано моторно превозно средство, като случаят не касае хипотези, при които ищецът не е управлявал превозното средство или превозното средство се е оказало регистрирано, или че то принципно не е подлежало на регистрация. Напротив фактът на неправомерно предприетото от ищеца действие по управление на нерегистрирано превозно средство е бил доказан от съда, който обаче е оценил случая в контекста на разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК, в резултат на което го е наказал по ЗДвП. Поради това счита твърденията за изпитан стрес, безпокойство и душевни терзания за неоснователни, тъй като фактите, обусловили до това ищецът да бъде наказан по

административен ред са действително осъществени от него и той не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение.

Твърдението в исковата молба, че ищецът търпял неимуществени вреди и след приключване на наказателното производство, а именно по време на разглеждане на искането за неговото възобновяване пред Апелативен съд-Варна и че за това отговорност носел ответникът, се опровергава от самото решение на съда. Тричленен състав на Апелативен съд-Варна в мотивите на съдебния си акт е посочил, че сред основанията за възобновяване на делото не попадало нарушаването на материалния закон, но въпреки това е обърнал особено внимание на обстоятелството, че искането на прокуратурата за възобновяване съдържало логически верни изводи. Апелативен съд-Варна е коментирал, че „Констатацията на институционните съдилища за малозначителност на деянието на осъденото лице З. е в противоречие със закона. Съобразно теорията и относимата практика, водеща за приложимостта на материалноправната норма на чл.9, ал.2 от НК е оценката на степента на обществена опасност на конкретното деяние, като правнозначимите факти относно времето, мястото и механизма на осъществяването му (нощно време управлява нерегистрирано АТВ, което по принцип е забранено да се движи по уличната мрежа) съвместно с данните за личността на дееца (наказван за нарушения по чл.6, т.1, чл.100, ал.1, т.1, чл.137а, ал.1 от ЗДвП) не сочат на малозначителност. Въпреки тази констатация в правния мир ще продължат да съществуват незаконосъобразни съдебни решения поради липса на способ за възобновяване на АНД №3548/2019г. по описа на Районен съд-Варна и елиминиране на материалната и формална законна сила на атакуваните съдебни решения.“ Тези мотиви на Апелативен съд-Варна пряко утвърждават следната действителност: извършеното от ищеца не е било малозначително по смисъла на чл.9, ал.2 от НК, а съдебните решения, с които е бил оправдан, са били неправилни, но не можели да се отменят поради липса на способ за това. Затова и сочи, че твърдението на ищеца, че и след наказателното производство изпитал стрес и се чувствал отново като престъпник по време на воденото пред Апелативен съд-Варна производство се явява несъстоятелно и не се подкрепя от обективните факти в по случая, отразени в съдебното решение на Апелативен съд-Варна. От друга страна искането за обезщетяване за вреди по време на производството пред Апелативен съд-Варна противоречи и на самия ЗОДОВ, тъй като законът в чл.2, ал.1, т.3 не предвижда отговорност за държавата за вреди, които са възникнали след приключване на наказателното производство.

Навежда твърдения, че претендираното в исковата молба, че ищецът изпитал огромен стрес при задържането му по реда на ЗМВР, след което задържане започнал да сънува кошмари, което обаче не може да ангажира отговорността на ответника, тъй като задържането на ищеца не е било извършено по НПК, тъй като той е бил задържан

съобразно разпоредбите на ЗМВР и няма данни това да е станало по разпореждане на прокуратурата.

В исковата молба се твърди, че за известен период от време на ищеца му било отнето моторното превозно средство - АТВ марка „Шинерай“, което го лишило от собственост, без това да било необходимо за разследването. Това твърдение не отговаря на фактите, понеже в решението на въззивната инстанция е посочено, че ищецът е предал доброволно на полицията АТВ-то и контактния ключ за него, поради което не съществува законова възможност едно лице да бъде обезщетявано от друго за вреди от съзнателно предприети от самото лице действия, още повече не са налице данни, докато наказателното производство е било висящо, ищецът да е поискал обратно АТВ-то си и това да му е било отказано.

Във връзка с твърденията изложени в исковата молба, че ищецът претърпял вреди от взетата му мярка за неотклонение „подписка“, която била наложена за необосновано дълъг период от време, като по този начин били ограничени гражданските му права и правото му на свободно установяване на територията на страната, без да се налага да съобщава за това на разследването, каквото било задължението при налагане на този вид мярка за неотклонение ответникът намира, че декларативното посочване в какво се изразява мярката за неотклонение „подписка“ по НПК не е равнозначно и на самото доказване за ограничаването на горепосочените права. Сочи още, че липсват доказателства на коя дата, къде и по какъв точно повод са били нарушени гражданските права на ищеца, липсват и доказателства ищецът да е искал конкретно позволение от органите на разследването, свързано с неговото придвижване, за да може да се съди дали мярката за неотклонение в действителност е ограничила или не неговите права. Мярката за неотклонение „подписка“ е взета в рамките на бързото производство, което е приключило за 7 дни, и няма данни ищецът да е искал от съда нейната отмяна, докато делото се е разглеждало във фазата на съдебното производство, нито са налице данни съдът служебно да е преценил, че мярката за неотклонение се явява прекомерна или необоснована. А самият факт, че първоинстанционният съд с оправдателната си присъда е пропуснал да се произнесе и по отмяна на мярката за неотклонение „подписка“, което е сторил едва на 13.02.2020г. след влизане на решението в сила, е обстоятелство, за което ответникът не може да носи отговорност.

Отбелязва, че полицейската регистрация стои извън правомощията на ответника. Извършването на полицейска регистрация е действие възникващо по силата на закона, а не действие дължащо се на конкретно предприето спрямо ищеца поведение от страна на ответника.

Твърди още, че при прочит на чл.20, ал.1 от Наредбата за реда за извършване и

снемане на полицейска регистрация се установява, че в тях не се съдържа вменено на прокуратурата задължение да иска снемането на полицейска регистрация, а в тях е посочено, че служебното снемане се извършва, когато в структурите и звената по чл.5, ал.1 от Наредбата се получат по служебен път документи, удостоверяващи наличието на основание за снемане по чл.68, ал.6 от ЗМВР. Със същата сила ищецът може да претендира, че след постановяването на оправдателната присъда съдът не е сезирал МВР за оправдателните си актове с оглед служебното снемане на регистрацията. От друга страна, намира за неоснователно претендирането на вреди, които реално не са възникнали, доколкото сам ищецът е предприел, дни след влизане на оправдателния акт в сила, действия за снемане на регистрацията.

Твърди, че освен горното и претендираната сума от 15000 лева се равнява на близо 15 средни работни заплати, която по никакъв начин не съответства на това, че бързото производство е приключило за 7 дни, като е било започнато на 25.07.2019г., а на 01.08.2019г. делото е било внесено за разглеждане в съда, на изключително краткия срок, в който се е провело и съдебното производство, приключило на две инстанции в рамките общо на пет месеца и половина, като съдебните заседания са приключили с по едно проведено във всяка от инстанциите съдебни заседания, на обстоятелството, че на ищеца е била взета най-леката мярка за неотклонение, за която липсват доказателства реално да е рефлектирала върху неговите права, на обстоятелството, че сам ищецът, управлявайки нерегистрирано МПС е дал повод за започване на наказателното производство срещу него, че воденото производство е било за леко по вид престъпление и на категоричните изводи на Апелативен съд-Варна, според който ищецът е извършил престъплението, за което е бил оправдан, но поради липсата на правен способ съдът не е възобновил наказателното производство.

Съдът, като прецени съобразно чл.12 и чл.235 ГПК поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, и по вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Към доказателствения материал по делото е приобщено АНД №3548 от 2019 г. на ВРС, ВАНД № 1167/2019 г. на ВОС и АНДВ № 110/2020 г. на Апелативен съд Варна, както и бързо производство №257/25019, по описа на IV РПУ – Варна, образувано срещу Е.З. за престъпление по чл. 245, ал.2, вр. с ал.1 от НК.

От така приобщените дела се установява следното: На 25.07.2019 г. около 23.15 часа на ГП 9004, на около двеста метра преди градското сметище за строителни отпадъци на гр. Варна, служители от АП -411 на Четвърто РПУ – Варна с спрели за проверка АТВ марка „Шинерай“, управлявано от ищеца Е.З.. На място е изпратен екип на АП414 и е съставен АУАН №186394 от 25.07.2019 г. АТВ-то е без регистрация и без

поставени табели на определеното за това място. Същото е предадено доброволно от водача, който е задържан за 24 часа в сградата на IV РПУ – Варна. С разпита на свидетел е започнало БПП№257/26.07.2019 г. по описа на IV РПУ – Варна. На 31.07.2019 г. ищецът е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 345, ал.2, вр. с ал.1 от НК, като му е взета мярка за неотклонение – подписка. Съгласно посочено в постановлението мярката подлежи на обжалване пред РП- Варна.

С постановление по реда на чл. 357 НПК на 01.08.2019 г. е направено предложение до ВРС ищецът Е.З. да бъде освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по реда на чл. 78А от НК за това, че на 25.07.2019 г по път отворен за обществено ползване, преминаващ през м-т „Малка чайка“, р-н Аспарухово, общ. Варна, управлявал моторно превозно средство – АТВ марка „Шинерай“, което не е регистрирано по надлежния ред, предвиден в чл. 140, ал.1 от ЗДвП. Производството по делото е насрочено за 10.09.2019 г. С решение от същата дата ВРС е признал обвиняемия Евгени З. за невиновен по повдигнато обвинение, поради което го оправдава на осн. чл. 304 от НПК, като му налага на осн. чл. 305, ал.6 от НК административно наказание ГЛОБА в размер на 200,00 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца, на осн. чл. 175, ал.3 от ЗДвП за извършено административно нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП. На 10.10.2019 г. са изготвени мотивите към решението, в които е прието, че *„обвиняемият З. не е осъществил от не е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.345 ал. 2 вр.ал. 1 от НК, тъй като извършеното от него, макар и формално да осъществява състава на посоченото престъпление, поради своята малозначителност разкрива явно незначителна обществена опасност“*. Оправдателната присъда е протестирана от прокурора, но въззивният съд в Решение № 6/14.01.2020 г., постановено по ВАНД № 1167/2019 г. на ВОС е достигнал до аналогични правни изводи с първоинстанционния съд и е потвърдил изцяло решението.

С Определение №257/13.02.2020 г. районният съд е отменил мярката за неотклонение по подадена от ищеца молба за отмяната ѝ.

С предложение рег.№363/07.04.2020 г. Апелативна прокуратура – Варна е предложила да бъде възобновено – наказателното производство по ВНАД №1167/2019 по описа на ОС-Варна да отмени постановените решения и да признае Евгени З. за виновен в извършено от него престъпление по чл.345, ал.2, вр. ал.1 от НК, като на осн. 78а от НК го освободи от наказателна отговорност и му наложи административно наказание Глоба, или да върне делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. Така направеното искане е оставено от Апелативния съд без уважение, поради липса на предвидените в чл. 70,б. „д“ от ЗАНН хипотези за възобновяване. Отделно от горното Апелативният съд е посочил, че: *„Съобразно*

теорията и относимата съдебна практика, водеща за приложимостта на материалноправната норма на чл. 9, л. 2 от НК е оценката на степента на обществена опасност на конкретното деяние, като правнозначимите факти относно времето, мястото и механизма на осъществяването му (нощно време управлява нерегистрирано АТВ, което по принцип е забрано да се движи по уличната мрежа) съвместно с данните за личността на дееца (наказван за нарушения по чл. 6, т.1, чл.100, ал.1, т.1, чл. 137а, ал.1 от ЗДвП) не сочат на малозначителност“.

Представени са и Заявление да бъде заличена регистрацията му реда на ЗМВР от 29.01.2020 г., Решение за заличаване на регистрацията на ОД на МВР – Варна, от 24.03.2020 г. и Заповед от 30.03.2020 г. за снемане на информационните фондове на полицейска регистрация №78902 от 19.08.2019 г.

По делото е изслушана съдебно-психологическа експертиза на вещото лице Нели Михайлова, от която се установя, че воденото срещу ищеца наказателно преследване е предизвикало остра стресова реакция, която представлява преходно разстройство със значителна тежест, което се развива без проява на други психични разстройства, в отговор на силен соматичен и/или психичен стрес. Воденето на образуваното АНДВ № 110/2020г. по описа на Апелативен Съд - гр. Варна с искане от прокуратурата за възобновяване на делото и осъждане на ищеца е предизвикало протрахирана депресивна реакция с продължителност около година и постепенно възстановяване. Към настоящия момент Евгени З. все още не е преработил напълно психотравмата. При Осв. се наблюдават емоционални и поведенчески реакции и соматични симптоми (недоверие, тъга, чувство за самота, социално отдръпване, безсъние, повишено кръвно налягане) . За целта не е необходимо последващо медикаментозно лечение, но е необходима психологична терапия.

По делото е разпитан и свидетелят **Г.С.З.** – баща на ищеца, които съдят кредитира като надеждни и базираци се на непосредствено възприети факти и обстоятелства и цени с оглед на целия събран по делото доказателствен материал при условията на чл. 172 от ГПК. От показанията се установява, че цялото производство оказало изключително сериозно влияние върху психиката на ищеца, защото полицаите от IV РПУ са го спрели, държали са се изключително арогантно, полицаят му казал: „Ти знаеш ли аз ако те блъсна с колата, никой не може да те намери“. Ищецът много се уплашил, че е помолил полицаия да слезе от АТВ-то, да вземе валидол, но полицаят му казал: „Няма да слезеш, докато аз не ти кажа“. Преди случая не е ползвал хапчета. Имало един инцидент пак с полицаи, може би няколко месеца преди това, свалили го от колата, заплашили го да не снима с телефон. Това било по време на ремонта на бул. „Левски“, той се движел по локалното платно, посока Автогарата. Имало спрял някакъв микробус и той влязъл в еднопосочна улица. После дошъл екип на Пътна полиция, бил

придружен до IV РПУ, където бил арестуван. Искал да се свърже с адвокат, независимо дали е свидетелят или не, но не му била предоставена такава възможност. До такава степен бил уплашен, че започнали да му изтръпват ръцете и краката, не можел да диша, но въпреки всичко полицаите били категорични, че не може да си вземе хапче, не му дали вода, чувствал се изключително зле, усещал болка, тежест в гърдите. Даже помолил постовия да го изведе извън килията, след това го арестували. Последвало досъдебното производство, в което свидетелят бил представляващ на ищеца. Повдигнали му обвинение, полицаите му направили криминална регистрация, Ищецът присъствал по време на всички заседания. Преди всяко съдебно заседание той се чувствал изключително потиснат, напрегнат, притеснен, защото ако го осъдят с присъда, това го лишава в бъдеще от възможността да си намери хубава работа. Вечер не можел да спи. Още, когато се прибрал от ареста - към 12.30-01.00 часа излязъл от стаята си, целият бил изпотен и казал: „Изтръпват ми ръцете и краката“.

Мярката за неотклонение му била взета в момента като му повдигнаха и предявиха обвинението, беше може би след няколко дни, четири-пет дни, не е била при излизането. Чувствал се унижен и безпомощен, считал, че не може в една такава държава да те спират, арестуват и да не ти дават възможност да се свържеш с адвокат и полицаите да си правят с тебе каквото искат“. Най-големият шок за него бил в момента, в който му съобщил неприятната новина, че е подадена молба за възобновяване на наказателното производство, след като на две инстанции бил оправдан, били внесли глобата и той бил предал книжката си в КАТ с протокол за доброволно предаване. Бил започнал да тече срокът за лишаване от права. Консултирали се с психолози, които са категорични, че е необходима е работа с него, за да се възстанови психическата му стабилност. Получил комплекс за малоценност, нямал вяра на себе си, но въпреки всичко той проявил мъжество, въпреки че явяването му на делата не било задължително, той присъствал на всички съдебни заседания, за да покаже на съда, че не е престъпник. Когато му повдигнали обвинение в полицията ищецът треперил като лист и бил като восък. Включително и по време на съдебните заседания не можел да стои на краката си, след като излезели от съдебната зала. Свидетеля разказва, че докато чакали присъдата на първа инстанция на районен съд, той не можел да стои на краката си, излязъл на стълбите, където имало отворен прозорец и казал: „Не мога да дишам, ти представяш ли си да ме осъдят като престъпник и да ме лишат от свобода“, защото било трудно да му обясни, че няма да влезе в затвора. Всичко това довело до затварянето на ищеца в себе си, ограничил всичките си социални контакти, може би година и нещо не е излизал с приятели, с колеги състуденти, отказвал с думите: „Не ми е добре, искам да остана в къщи“.

Многократно се налагало да напуска града, но поради мярката за неотклонение той не можел да го направи. Неговият дядо е болен от автоимунно заболяване, което

наложило лечение в Турция, където свидетелят го водил няколко пъти. Когато бил служебно ангажиран, трябвало ищецът да го заведе, но не можел. Притеснявал се да уведоми органите на реда, защото не знаел какви ще бъдат последствията за него.

По делото са изслушани показанията и на свидетеля **Х.Х.М.**, без родство с ищеца, от които се установява, че с ищеца са приятели от началото 2018 година. Работи като охрана и му намерил работа в хотел „Азалия“, където аз работил. Ищецът станал по затворен. Притеснявал за делото, което предстояло, да не го осъдят и нещо по-сериозно, да му попречи на работата и училището. Спрял да излиза с колеги, с приятели, не му вдигал телефона. Преди имало разлика, бил друг човек, повече се търсили, повече контакти имали, после изведнъж се затворил. По време на делото идвал със закъснение на работа, бил по-разсеян.

От така изложената фактическа обстановка, в съответствие с приложимите към спора правни норми, съдът стигна до следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

Съгласно т. II от ППВС № 4/1968 г., обезщетението за неимуществени вреди се определя след преценка на всички установени обстоятелства, имащи отношение към понесените от пострадалия вреди, каквито са характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при което е извършено, причинените морални страдания и други фактори, имащи отношение към преценката за справедлив размер на обезщетението. Съдебната практика съобразява още и възрастта на увредения, общественото и социалното му положение, а с оглед спецификата на фактическия състав на чл. 2, ал. 1 ЗОДОВ, релевантни са и личността на увредения, данните за предишни осъждания, начинът му на живот и обичайната среда; продължителността на наказателното производство; характерът и тежестта на престъплението по повдигнатото обвинение; взетата мярка за неотклонение и другите мерки за процесуална принуда, отражението върху личния, обществен и професионален живот; разгласата и публичността; причиняването на здравословни увреждания (така в решение № 230 по гр.д. № 4874/2016 г., ВКС, IV г.о.).

По фактите на обвинението и оправдателната присъда страните не спорят и те са установени безспорно. Спори се относно това какви и колко неимуществени вреди са

причинени, кои от тях са в пряка причинна връзка с повдигнатото и поддържано обвинение и какво е справедливото обезщетение за вредите, които са в пряка причинна връзка с обвинението.

Ищецът в обстоятелствената част на исковата си молба излага, че още, когато бил задържан за 24 часа, изпитал огромен стрес, бил заключен в килия като престъпник и то за престъпление, което не е извършил, без дори да е повдигнато обвинение срещу него. Непосредствено след освобождаването си започнал да сънува кошмари. Съдът намира, че с оглед цитираната разпоредба на чл. 2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ задържането за 24 часа от полицейските органи по ЗМВР и претърпените вследствие на това задържане вреди не са причинени поради действия, респ. бездействия на прокуратурата. Съгласно чл. 72, ал. 1 от ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление, като съгласно чл. 73 от ЗМВР на лицето, задържано при условията на чл. 72, ал. 1, т. 1 – 4, не могат да му бъдат ограничавани други права освен правото на свободно придвижване. Срокът на задържането в тези случаи не може да бъде повече от 24 часа. Или доколкото задържането за 24 часа не става по разпореждане на органите на прокуратурата, то и същата не би следвало да носи отговорност за това. Отделно от горното по делото не е спорно, че ищецът е карал през нощта нерегистрирано пътно превозно средство, което по принцип е забранено да се движи по пътната мрежа. В случая освен, че е осъществен фактическият състав на престъплението по чл. 345, ал.2, вр. с ал. 1 от НК за органите на реда е било и невъзможно да установят чия е собствеността над превозното средство, именно поради липсата на регистрация и съответно документ у водача, което с оглед обстоятелствата, при които е задържан ищецът (нощем) е можело да събуди основателни съмнения у органите на полицията, че превозното средство е крадено. В крайна сметка и се оказва, че същото не е собственост на водача, както той е заявил пред полицейските служители. В тази връзка съдът намира действията на полицията за адекватни и необходими с оглед фактическата обстановка.

Ищецът излага още, че при регистрацията му по реда на ЗМВР се бил почувствал опозорен и унижен. Съгласно чл. 68, ал. 1 от ЗМВР полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Органите на досъдебното производство са длъжни да предприемат необходимите мерки за извършване на регистрацията от полицейските органи. Съгласно ал. 4 на същия член за извършване на действията по ал. 3, т. 1 съгласието на лицето не се изисква. Съгласно чл. 27 от ЗМВР данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл. 68, се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Или е нямало как извършената полицейска регистрация да се отрази по какъвто и да е начин на обществения и личния живот на ищеца. Същата е следствие

на повдигнато обвинение, а не отделен акт. Отделно от горното на обезщетение по реда на чл.2 от ЗОДОВ не подлежат на обезвреда вреди от полицейска регистрация, поради и което доводите за наличие на възмездима от прокуратурата вреда вследствие на така извършената регистрация съдът намира за неоснователни. Прокуратурата не носи отговорност спрямо ищеца и за липсата на искане от нейна страна тази регистрация да бъде заличена, доколкото съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗОДОВ полицейската регистрация се сменя въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания, т.е. прокуратурата не е имала задължение за съдействие при снемането на тази регистрация. Към днешна дата полицейската регистрация е свалена по молба на ищеца, без да е установено по време на нейното действие да са възникнали каквито и да е конкретни вреди в правната сфера на ищеца.

Ищецът сочи и че му е било отнето превозното средство тип АТВ без обаче да навежда твърдения какви вреди са настъпили за него вследствие на това отнемане. Такива не се установиха и от събраните по делото доказателства. Отделно от горното така и не се доказва процесното АТВ да е било собственост на ищеца, а напротив има доказателства същото да е собственост на неговия баща. Отделно от горното е доброволно предадено, а не иззето. Поради това съдът намира, че изобщо не беше доказано настъпване на вреда в правната сфера на ищеца вследствие на доброволното предаване на АТВ-то.

На следващо място ищецът излага, че е търпял вреди и от неправомерно наложената му мярка за неотклонение „подписка“, която освен това била наложена и за необосновано дълъг период от време.

Тази мярка за неотклонение е наложена с постановлението за привличане на обвиняем на 31.07.2019 г. Същата според систематичното тълкуване на нормата на чл. 58 от НПК е възможно най-леката мярка за неотклонение. Освен това е потвърдена от съда в открито съдебно заседание по АНД 3548/2019 г. на ВРС, проведено на 10.09.2019 г. От свидетелските показания на свидетеля Георги З. се установи, че ищецът е трябвало да придружи дядо си до Турция за извършване на лечение на автоимунно заболяване на датите, на които свидетелят е бил възпрепятстван поради служебна ангажираност да го придружи, но не се споменава нито в кой период е провеждано това лечение, колко често се е налагало да се ходи до Турция и за какъв период от време, нито точно на кои от тези дати е следвало ищецът именно да го придружи. Не се сочи и какви конкретни вреди са настъпили в правната сфера на ищеца вследствие на невъзможността му да придружи дядо си. Въпреки това наложената мярка за неотклонение е факт и следва да бъде преценена при определяне

на общия размер на дължимото обезщетение, съгласно цитираната задължителна съдебна практика.

В исковата молба се излага още, че при всяко едно от заседанията по делото, на което ищецът се явявал лично чувствал срам, стрес и нервност. Той бил защитаван от баща си, което допълнително го карало да изпитва срам, че е обвинен като престъпник, че това ще се отрази върху името на баща му. Съдът счита, че прокуратурата не следва да отговаря за тези „допълнителни“ вреди, доколкото ищецът сам се е поставил в положение да търпи повече негативни последици от процеса от обичайните, избирайки за адвокат именно баща си и явявайки се на всяко съдебно заседание лично, без да е задължен за това.

Притесненията на ищеца, че може да влезе в затвора съдът намира също за неоснователни, тъй като обвинението от самото начало е било повдигнато и поддържано по чл. 78а от НК, съгласно която норма пълнолетно лице се освобождава от наказателна отговорност от съда и му се налага наказание от хиляда до пет хиляди лева, когато са налице едновременно следните условия: за престъплението се предвижда наказание лишаване от свобода до три години или друго по-леко наказание, когато е умишлено, или лишаване от свобода до пет години или друго по-леко наказание, когато е непредпазливо; деецът не е осъждан за престъпление от общ характер и не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на този раздел и причинените от престъплението имуществени вреди са възстановени. Или ищецът е нямало как да бъде осъден на лишаване от свобода. Фактът, че това не му е било разяснено в достатъчна степен от неговия адвокат не следва да се вменява във вина на прокуратурата, нито е следствие от нейни действия.

Притесненията на ищеца, че присъдата ще се отрази на бъдещото му кариерно развитие също са неоснователни, защото съгласно чл. 39, ал. 1 от Наредба № 8 от 26.02.2008 г. за функциите и организацията на дейността на бюрата за съдимост в свидетелството за съдимост се вписват данните по чл. 35, ал. 1, т. 1 – 5 и 7, както и всички осъждания на лицето, за разлика от вписванията в справката за съдимост, в която съгласно чл. 40, ал. 1 се вписват всички осъждания **и наложени административни наказания по чл. 78а НК**. Или в свидетелството за съдимост не се вписват наложените административни наказания по чл. 78а НК. Справката за съдимост съгласно чл. 33, ал. 5 от същата наредба се издава **само** за служебна цел на: 1. съд, прокуратура и разследващи органи; 2. органите по § 1, т. 1 и 2 от допълнителните разпоредби на Закона за защита на класифицираната информация; 3. учреждения и ведомства, когато по закон имат право да получават такива сведения; 4. съдебни органи на друга държава, когато това е предвидено в международен договор, по който Република България е страна, или в акт на Европейския съюз (ЕС); 5. централен орган

за предаване или приемане на информация за съдимост от страна - членка на ЕС; 6. чуждестранни дипломатически и консулски представителства в Република България за техни граждани. Или в стандартното свидетелство за съдимост за започване на работа лицето ще излезе неосъждано. А справката за съдимост се издава най-вече с оглед преценка от съда на възможността от прилагане на разпоредбата на чл. 78а НК по повод на последващо престъпление. Или в случая притесненията на ищеца е можело да бъдат само във връзка с невъзможността за прилагане на чл. 78а НК при последващо престъпление, което ще извърши. Доколкото самият ищец счита себе си за лице, което не е склонно да извърши престъпление и зачита законите на страната, то наличието на притеснения от подобно естество са в противоречие с твърденията за личността на ищеца. Отделно от горното до завършването си на висшето образование ищецът е щял да бъде реабилитиран по право.

Като най-стресов момент ищецът сочи искането на прокуратурата за възобновяване на административно-наказателното производство срещу него. Същото безспорно се потвърждава и от свидетелските показания и изслушаната съдебно-психологическа експертиза. Тези действия обаче са предприети след фактическото приключване на административно-наказателното производство с влизане на решението на Окръжния съд в сила на 14.01.2020 г., поради и което същите не попадат в приложното поле на чл. 2 от ЗОДОВ, въпреки че са насочени към неговото повторно възбуждане. Мярката за неотклонение е била вече снета и ищецът не е търпял нейните негативни последици.

Въпреки изложеното по-горе, съдът не следва да изключи факта, че вследствие на възбуденото наказателно преследване същият е претърпял като цяло значителен емоционален дискомфорт, като е развил разстройство в адаптацията с видимо проявими психологически и физически признаци, безсъние, притеснение, изтръпване на крайниците, затваряне в себе си, ограничаване на контактите. Същите обаче не са изключително и само следствие на действията на прокуратурата. Поради което съдът следва да определи размерът само на тези вреди, които са в пряка и непосредствена връзка с действията на прокуратурата и се обхващат от приложното поле на правната норма на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ. Тук следвайки изложените по-горе критерии, съобразявайки че ищецът няма предходни осъждания, същият е от семейство на образовани и порядъчни граждани, следва в университет, на една сравнително млада възраст е и отражението на преживяното на сравнително младата му психика, от една страна и факта че наказателното преследване е било по бързото производство и е приключило за по-малко от 6 месеца, че взетата мярка за неотклонение е най-леката, и че не е обжалвана, че престъплението, за което е бил обвинен не тежко такова, че максималното предвиденото за него наказание е лишаване от свобода до една година или глоба от петстотин до хиляда лева, както и че поддържаното обвинение е било по

реда на чл. 78а от НК, което е изключвало осъждането на ищеца на лишаване от свобода, че не е разгласено публично, не е причинило тежки и трайни здравословни увреждания на ищеца, и не се отразило върху обществения и професионалния му живот мотивира съдът да определи обезщетение в размер на 1200,00 лв.

От ответника е направено възражение, че ищецът сам е дал повод за започване на наказателното производство срещу него, управлявайки нерегистрирано МПС и изпълнявайки фактическия състав на престъплението по чл. 345, ал.1 от НК, за което е обвинен, което по съществото си представлява възражение по чл. 5, ал.2 от ЗОДОВ, съгласно която разпоредба, когато пострадалият виновно е допринесъл за увреждането, обезщетението се намалява.

От ангажираните по делото доказателства се установи, че с влязлата в сила оправдателна присъда съдът е приел, че на основание чл.9, ал.2 НК, макар деянието формално да осъществява признаците на престъплението, за които му е повдигнато обвинение, поради неговата малозначителност, обществената му опасност е явно незначителна. Нормата на чл.5, ал.2 ЗОДОВ регламентира, че когато пострадалият виновно е допринесъл за увреждането, обезщетението се намалява. В случая осъществяването на признаците на престъплението, за което на ищеца е повдигнато обвинение, е дало повод за образуване на наказателното производство срещу него. С оглед на това поведението на ищеца се намира в причинно - следствена връзка с увреждането. Предвид обстоятелството, че деянието е малозначително и не съставлява престъпно деяние съгласно чл.9, ал.2 НК, поведението на ищеца не е единствен каузален фактор за настъпилите вреди, поради което е налице основание за ангажиране отговорността на ответника, като на основание чл.5, ал.2 ЗОДОВ следва да се намали определеното обезщетение (ТР № 3 от 22.04.2005 г. по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, ВКС, т.3; определение № 528 от 21.05.2010 г. по гр.д № 303/2010 г., ГК, ПГО на ВКС; определение № 523/12.05.2010 г. по гр. д. № 289/2010 г., ГК, IV ГО, ВКС и др.). Съдът приема, че съпричиняването от ищеца възлиза на 2/3 и с толкова следва да се намали определеното обезщетение.

По изложените съображения предявеният иск се явява основателен за сумата от 400 лв., поради което следва да се уважи в посочения размер и да се отхвърли за разликата до пълния претендиран размер от 15 000 лв.

По разноските по производството:

Съгласно нормата на чл.10, ал.3 ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса, възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. В случая сторените от ищеца

разноски по делото възлизат на 468,00 лв. – депозит на вещо лице и 10 лв. - внесена държавна такса. В производство ищецът е представляван от адвокат, като уговореното възнаграждение е при условията на чл. 36, ал.2 от ЗАдв, поради което следва да бъде определено служебно от съда, с оглед разпоредбите на чл. 7, ал.2, т.4 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. на ВАДвС в размер на 980,00 лв. От тях съобразно с уважената част от иска на процесуалния представител на ищеца адв. М.И.П. следва да бъдат присъдени 26,13 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на осн. чл. 2, ал.1, т. 3 от ЗОДОВ, Прокуратурата на Република България **ДА ЗАПЛАТИ** на Е.Г.З., ЕГН: *****, адрес: В. сумата от **400,00 (четиристотин) лв.**, представляваща претърпени от ищеца неимуществени вреди, в следствие на незаконното обвинение от Прокуратурата на Р. България по чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 от НК, във връзка с водено БП № 257/2019г. по описа на Четвърто РУ-гр. Варна, приключило с Решение № 1649/10.09.2019г. по АНД № 3548/2019г. на ВРС, влязло в законна сила на 14.01.2020г., с което на основание чл. 304 от НПК е признат за невиновен по така повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 от НК, ведно със законната лихва, считано от 14.01.2020г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдените 400,00 лв. до предявените 15000,00 (петнадесет хиляди) лева, ведно със законната лихва, считано от 14.01.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България **ДА ЗАПЛАТИ** на Е.Г.З., ЕГН: *****, адрес: В. сумата **478,00 (четиристотин седемдесет и осем лева) лв.**, представляваща направени разноски в настоящото производство, от която 768,00 лв. – депозит на вещо лице и 10,00 лв. - внесена държавна такса, на основание чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. М.И.П., ЕГН *****, с адрес: гр. В. сумата **26,13 лв. (двадесет и шест лева и тринадесет стотинки)**, представляваща направени разноски в настоящото производство, от която 768,00 лв. – депозит на вещо лице и 10,00 лв. - внесена държавна такса, на основание чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____